

**Chris
CARTER**

**NAPÍSANÉ
KRVOU**

AKTUELL

Chris
CARTER

NAPÍSANÉ KRVOU

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Napísané krvou

Z anglického originálu *Written in Blood*, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2020 by Chris Carter

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2025

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Ivana Fábryová

Sadzba a zalomenie: Miloš Sálus

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2025

ISBN 978-80-89873-79-1

Chris
CARTER
NAPÍSANÉ KRVOU

AKTUELL

Venovanie

Táto kniha mala byť pôvodne venovaná pamiatke mojej milovanej partnerky Kary Louise Irvinovej, ktorá opustila tento svet v septembri 2019 a odniesla si so sebou aj moje srdce, ale odvtedy zažíva tvrdý budiček celý svet.

Toľko sa toho zmenilo pre mnohých z nás.

S ohľadom na túto skutočnosť by som rád venoval tento román nielen Kare, ale aj pamiatke všetkým, ktorí prehrali svoj boj s vírusom COVID-19. Neboli sme pripravení.

Všetkým ostatným – boj pokračuje, tak dávajte, prosím, na seba pozor.

1

Los Angeles, Kalifornia, sobota 5. decembra

Do Vianoc zostávali presne tri týždne. Pre Angelu Woodovú táto sobota oficiálne znamenala to, čomu hovorila „vrcholná sezóna“. Nákupné centrá, hlavné ulice, aj ten najmenší obchodík na rohu budú už obsypané umelým snehom a ovešané blikajúcimi svetielkami a pestrofarebnými dekoráciami, všade sa to bude hemžiť ľuďmi dychtiacimi utrácať a hľadajúcimi dokonalé darčeky. Je to jediné obdobie v roku, keď väčšina ľudí ľahkomyselne prižmúri oko nad stavom svojich financií a povie si: „Ale čo, čert to ber, veď sú Vianoce“ – a potom siahne hlbšie do vrecka a prekročí svoje možnosti, utratí viac, zavše o dosť viac, než im umožňuje ich bankový účet.

Pre Angelu vrcholná sezóna predstavovala spokojných ľudí s plnými peňaženkami vo vreckách a kabelkách, pretože s blížiacimi sa Vianocami zažívala na obmedzený čas veľký návrat hotovosť. V dnešných dňoch väčšina obyvateľov Los Angeles bežne nenosila so sebou žiadnu hotovosť, dokonca ani drobné, všetko fungovalo na dotyk – od nákupu jedného balíčka žuvačiek vo večierke na rohu až po utrácanie nehorázných súm na Rodeo Drive. Žiadna hotovosť, žiadne problémy. Elektronické nakupovanie ovládlo svet. Predavačom a majiteľom obchodov to bolo fuk. Lenže Angela nebola predavačka ani nevlastnila žiadny obchod. Bola špičková

vreckárka, preto dotykové karty neboli nič pre ňu. Iste, dokázala využiť kreditné karty aj smartfóny, keď ich získala, a aj ich využívala, ale v jej svete kraľovala hotovosť, a práve preto jej vrcholná sezóna vždy vyčarovala úsmev na tvári.

Tento rok sa Angela rozhodla začať vrcholnú sezónu návštevou príjemnej obchodnej ulice v Tujunga Village.

Tujunga Avenue sa nachádzala neďaleko Ventura Boulevardu v Studio City, medzi štvrtkami Colfax Meadows a Woodbridge Park. „The Village“ bol trendy úsek dlhý jeden blok, kde ste mohli nájsť veľmi rozmanité a čarovné obchody, butiky, reštaurácie, bary a kaviarne. Nie div, že táto oblasť celoročne priťahovala značný počet zákazníkov, a to zvlášť počas víkendov. V priebehu vrcholnej sezóny ich počet vzrástol exponenciálne, ulicu doslova zaplavoval oceán šťastných ľudí s plnými peňaženkami.

Pokiaľ sa len dalo, Angela pracovala radšej večer, čo bol ďalší dôvod, prečo tak veľmi milovala obdobie vianočných sviatkov. Obchody sa snažili obslúžiť čo najväčšie množstvo zákazníkov, preto mali väčšinou celý december otvorené dlhšie než zvyčajne. Angela prišla do Tujunga Village, práve keď slnko začalo klesať za obzor, a keď sa od Woodbridgeu blížila k The Village, náramne ju potešilo zistenie, že počet nákupov chtivých ľudí na tejto ulici sa oproti minulému roku očividne zdvojnásobil.

„Bože, milujem Vianoce!“ povedala si len tak pre seba, zapukala prstami a navliekla si veľmi tenké rukavice z červenej kože.

Slnko sa práve chystalo zaželať Mestu anjelov dobrú noc, teplota v uliciach klesla na osem stupňov Celzia, čo nebolo zlé na zimný večer tam, odkiaľ Angela pochádzala, ale v meste, kde teplo a slnko považovali za čestných občanov, osem stupňov stačilo na to, aby každý hrdý Losangelesan vytiahol zo šatníka ten najhrubší a najteplejší kabát, aký má. Pre niekoho ako Angela boli hrubé zimníky účineným požehnaním, pretože väčšina ľudí vo veľkom využívala ich vonkajšie vrecká. Také kabáty ponúkali hrubšiu izolačnú vrstvu medzi telom a spomínanými vonkajšími vreckami, čo znamená, že človek ani nemusel byť nejako zvlášť zručný vreckár, aby dokázal pripraviť obeť o jej majetok. V preplnenom prostredí, kde bolo určite ospravedlniteľné, keď niekto na ulici alebo v obchode do niekoho vrazil, sa druhým

vyprázdňovali vrecká ešte ľahšie. Pre veľmi zručného profíka, ako bola Angela, bola preplnená Tajunga Village, kde osemdesiat percent ľudí malo na sebe hrubé kabáty, ako obchod s darčkovými predmetmi zadarmo.

„Tak poďme na to,“ povzbudila sa Angela a zamiešala sa do davu, očami ako jastrab sledila po koristi.

Neprešla ešte ani pol bloku, a už šlohla tri peňaženky. Mohla ich ukradnúť aj viac, oveľa viac, ale počas vrcholnej sezóny nemala dôvod loviť naslepo – vrhať sa po každej peňaženke bez jasnej predstavy, čo získa.

Jej prístup bol jednoduchý a nekomplikovaný – sledovať zákazníka pri platení za nákup v obchode alebo na ulici. Malo to dve výhody: po prvé – mohla tak ľahko zistiť, kto pri sebe nosí hotovosť a kto nie. A po druhé – videla, kam si objekt vkladá peňaženku, či do vrecka kabáta, bundy, do kabelky a tak ďalej. Potom už len stačilo, aby sa naň zavesila, počkala si na vhodnú príležitosť a zaútočila. A nikdy sa pritom neponáhľala. Tentoraz sa dostala k tomu, čomu hovorila „fáza kontroly“, za necelých pätnásť minút.

Angela sa nikdy nenechala strhnúť chamtivosťou. Len raz jej podľahla a šeredne sa jej to vypomstilo, stálo ju to krátky pobyt vo väzení. Keď ju prepustili, zaprisahala sa, že už sa tam nikdy nevráti. Odvtedy kradla na jeden záťah vždy maximálne len tri peňaženky. Po záťahu ich skontrolovala, zistila, koľko je v nich hotovosti a kreditiek, a keď usúdila, že má dosť, skončila. Keď nie, zbavila sa vybielených peňaženiek a znovu vyrazila do ulíc.

Po tretej šlohutej peňaženke potrebovala nejaké bezpečné miesto, kde by mohla skontrolovať obsah svojich úlovkov. Hneď za historickou reštauráciou U Vitella, kde bolo vždy rušno, v samom srdci Tujunga Village stál Rendition Room – kokteilový bar v štýle tridsiatych rokov, kde boli ideálne toalety pre Angeline potreby.

V Rendition Room už párkrát bola, ale ešte tam nezažila taký nával ako dnes. Na dámskych toaletách musela vystáť poriadne dlhý rad, trvalo viac ako päť minút, kým sa dostala do kabínky. Tam vybrala obsah peňaženiek. Väčšiu radosť už mať ani nemohla.

Šesťstoosemdesiat sedem dolárov za necelú štvrt hodinku práce, spokojne si hovorila v duchu, keď si strkala väčšinu lupu do podprsenky. *Na prvý deň to nie je zlé.*

Nakrátko zauvažovala, či sa nevráti na ulicu a nedá si druhé kolo. „Je tam toho ešte toľko,“ našepkávala jej „ľahkomyselná Angela“. „Mohla by si za jeden večer nakradnúť toľko, čo za celý mesiac.“

Ale vzápätí sa vynorila aj „rozumná Angela“ a okamžite zahnila tú myšlienku do zabudnutia.

„Pre dnešok sme skončili, Angela. Máš predsa dosť rozumu. Nevymýšľaj hlúposti a bež to radšej osláviť. Čo si tak dať nejaký dobrý drink? Koniec koncov, si v kokteilovom bare.“

Odvtedy, čo strávila nejaký čas za mrežami, sa so svojím rozumom už nikdy nehádala.

Keďže pre dnešok už skončila, zložila si z hlavy čiernu parochňu, vybrala z očí tmavé kontaktné šošovky a oboje schovala, až potom vyšla z kabínky.

Po návrate do zaľudneného baru trvalo niekoľko minút, kým ju konečne niekto obslúžil. Angela letmo prebehla pohľadom ponuku drinkov a vybrala si klasiku – Sidecar. Pokiaľ šlo o voľný stôl, mala ohromné šťastie. Len čo sa s drinkom v ruke odlepila od baru, uvoľnil sa malý okrúhly barový stolík iba pár krokov od nej. Pohotovo k nemu pricupitala.

Popíjala kokteil a očami zvolna prechádzala po návštevníkoch podniku. Niežeby znova zvažovala svoje rozhodnutie o ukončení pracovného dňa. Pozorovala ľudí okolo seba automaticky, bez ohľadu na to, kde sa práve nachádzala, bola to jej druhá prirodzenosť... reflex... sila zvyku. Ani si neuvedomovala, že to robí. V priebehu dvadsiatich sekúnd už mala vytipované tri najľahšie obete, aké kedy videla.

Štvrtý stôl napravo od nej – dvaja štyridsiatnici. Obaja jednoznačne pod parou. Ten s okuliarmi si dal peňaženku do vrecka saka, to potom zložil a prehodil cez voľnú stoličku po svojej pravici, vreckom s peňaženkou nahor.

Tretí stôl priamo pred ňou – dve ženy okolo dvadsiatky usrkávajúce margaritu. Tá, čo sedela k Angele chrbtom, mala na operadle stoličky zavesenú kabelku s rozopnutým zipsom.

Hneď vedľajší stôl napravo – vysoký pán zahľadený do mobilu. Pri nohách mu ležala veľmi elegantná kožená taška. Jej obsah Angela nevidela, ale pokojne by sa stavila, že v nej bude niečo veľmi cenné.

Ludia nemajú ani potuchy, pomyslela si a nepatrne pokrútila hlavou. *Nikdy sa nepoučia.*

Obrátila pozornosť späť na majiteľa tašky a jeho mobil. Vtom k nemu pristúpil starší pán, mohol mať čosi po šesťdesiatke. Angela zreteľne počula ich rozhovor.

„Prepáčte,“ povedal ten starší pán. V ruke mal pohár s whisky. „Nebude vám prekážať, keď si k vám položím svoj drink? Dnes je tu hlava na hlave.“

Vysoký muž ani neodtrhol oči od telefónu.

„Radšej nie.“

Angela sa zamračila, mala dojem, že zle počula.

Aj toho staršieho pána mužova reakcia očividne zaskočila.

„Postačí mi len kúsok stola,“ skúsil to znova. „Len na pohár. Nebudem vás obťažovať.“

„Ty už ma obťažuješ,“ odsekol vysoký muž a konečne pozrel na starého pána. „Nájdi si iný stôl, dedo. Tento je obsadený.“

Angela naňho neveriacky vyvalila oči. *To je ale chuj*, pomyslela si.

Starý pán nemal slov, len tam tak bezradne stál.

„Povedal som vypadni, geront,“ rázne naňho vyštekol vysoký muž.

Šokovaný starý pán sa otočil a odkráčal.

Angela mu chcela ponúknuť svoj stôl, keď vtom k nej prehovorilo jej ľahkomyselné ja.

„Ten chlap s mobilom je totálny kretén, Angie. Mala by si mu ušetriť príučku.“

Angela znovu skĺzla pohľadom k mužovej koženej taške na zemi.

Muž sa medzitým vrátil k svojmu telefónu.

Angela dopila drink a obišla stôl z druhej strany. Stála teraz priamo za mužom s telefónom. Vytiahla svoj mobil a priložila si ho na ucho, aby vyzerala nenápadne. Predstierala, že s niekým telefonuje, a pritom pravú nohu prisunula k popruhu tašky.

Muž čosi zúrivo vyfukával do mobilu.

Angela ďalej predstierala, že telefonuje, otočila sa k mužovi chrbtom a o dva kroky od neho odstúpila. Naťahovala krk a rozhliadala sa po bare, akoby niekoho hľadala, pritom nohou nenápadne ťahala mužovu koženú tašku so sebou.

Muž bol príliš zaneprázdnený mobilom, aby si všimol, že sa jeho taška od neho vzdáľuje, ale aj keby mu to neuniklo, v takom rušnom podniku sa Angela ľahko mohla vyhovoriť na to, že sa jej noha čírou náhodou zaplietla do popruhu, nič viac, skrátka, že ju ťahala po zemi nevedomky.

Angela urobila ďalší krok a taška sa znovu posunula o niečo ďalej od stola. A vtedy sa na ňu usmiala šťastena. O niekoľko stolov ďalej na opačnej strane ktosi prevrhol na zem tácku s nápojmi. Treskot rozbíjaných pohárov a fliaš upútal mnoho pohľadov, okrem iných aj ten mužov. Keď sa po niekoľkých sekundách vrátil k svojmu telefónu, Angela už vychádzala z Rendition Room s jeho koženou taškou pod kabátom. O päť minút nato už sedela v autobuse linky číslo 237 a mierila domov.

Umierala túžbou nazrieť do tašky, ale aj keď sedela úplne vzaďu, odolala nutkaniu. Nechcela, aby jej obsah videli aj zvedavé oči niekoho cudzieho.

Cesta z Tujung Village domov jej trvala čosi vyše trištvrte hodiny. Bývala v malom dvojizbovom byte na južnom konci Colfax Avenue. Len čo za sebou zavrela dvere, skopla z nôh topánky a sadla si na posteľ. S nohami zloženými ako jogín položila tašku pred seba a konečne ju otvorila.

Sklamanie.

Možno to bolo jej rozmermi a tvarom a možno jej váhou, ale bola si takmer istá, že v nej bude niečo ako notebook alebo tablet. Nebolo. V taške bol iba diár formátu A4 viazaný v čiernej koži, prekvapivo ťažký.

„No paráda, namiesto notebooku mám zápisník... Skvelé.“

Zasmiala sa nad vlastnou smolou, bola rada, že tú tašku šlohla len preto, aby tomu arogantnému kreténovi z baru dala lekciu.

„Taký chumaj,“ pokrútila hlavou. „Dúfam, že tento zápisník je pre teba dôležitý.“

Spontánne ho otvorila a bezstarostne v ňom zalistovala. Prvé, čo jej udrelo do očí, bolo, že strany sú husto popísané veľmi úhľadným písmom. Niektoré neobsahovali slová, ale primitívne kresby a skice, ktorým nevenovala veľkú pozornosť. Na iných boli zase zošívачkou pricvaknuté polaroidové fotky. Keď pohľadom spočinula na prvej, na ktorú narazila, zarazila sa.

Otočila stránku... ďalší polaroid. Tentoraz sa jej takmer zastavilo srdce. Roztrasenými rukami nadvihla fotku, aby sa pozrela, či na jej zadnej strane alebo na stránke pod ňou nie je niečo napísané. Nebolo tam nič.

„Čo to, kurva, je?“ nevedomky hlesla a nevdojak skĺzla očami na text pod fotografiou. Zvládla prečítať len niekoľko riadkov, potom sa celá roztriasla.

„Preboha! Čo si to, kurva, urobila, Angie? Čo si to urobila?“

2

Pondelok 7. decembra

Kancelária útvaru extrémne násilných zločinov LAPD sa nachádzala na samom konci oddelenia lúpeží a vražd v známej budove policajného ústredia v centre Los Angeles. Detektív Robert Hunter, ktorý ultramordom šéfoval, sa práve vrátil z obeda, keď mu na stole zazvonil telefón.

Zdvihol ho po druhom zazvonení. „Detektív Hunter, extrémne násilné zločiny.“

„Robert, tu je Susan,“ ozvala sa volajúca. „Máte chvíľku?“

Doktorka Susan Slaterová bola jednou z najlepších vedúcich forenzných techničiek v Kalifornii. S ultramordami úzko spolupracovala už na mnohých prípadoch.

„Pravdaže, doktorka,“ odvetil Hunter. „Deje sa niečo?“

„Neviem to iste,“ povedala doktorka Slaterová a na okamih sa odmlčala. „Možno.“

Jej odpoveď Huntera zaujala. Pohodlnejšie sa uvelebil na stoličke. „Okej, počúvam.“ Pozrel na diár, čo mu ležal na stole, a prelistoval v ňom pár strán dozadu, len aby sa uistil, že nečakajú na žiadne výsledky forenzných testov.

Nečakali.

„Je to veľmi čudné,“ začala doktorka Slaterová. „Dnes ráno pred odchodom do labáku som sa pozrela do poštovej schránky

ako každý deň. Okrem zvyčajných víkendových letákov som tam našla bežnú kancelársku obálku. Bolo na nej veľkými písmenami napísané moje meno, nič viac.“

„Čo tým myslíte?“ spýtal sa Hunter.

„Nebola na nej adresa, Robert,“ vysvetlila doktorka. „Len moje meno. Žiadna známka, pečiatka ani spiatočná adresa.“

„Niekto vám ju tam doručil osobne.“

„Presne tak,“ prisvedčila doktorka Slaterová.

„Už ste ju otvorili?“

„Áno, po všetkých predbežných opatreniach, samozrejme. Bol v nej zápisník.“

„Dobre, a?“ Hunter sa zamračil na telefón.

„No, aby som bola presnejšia... je to vlastne čosi ako denník.“

„Aký denník?“

Nasledovala ďalšia krátka odmlka.

„Taký, na ktorý sa podľa mňa musíte s Carlosom prísť pozrieť.“

3

Hunterovým dlhoročným parťákom na ultramordoch bol detektív Carlos Garcia. Sedeli spolu v jednej kancelárii – klaustrofobickej betónovej kobke s plochou dvadsaťdva štvorcových metrov a s jedným oknom, kam sa sotva vošli dva písacie stoly, ale stále to bol uzavretý samostatný priestor, oddelený od zvyšku podlažia, kam – keď už nič iné – aspoň neprenikali zvedavé pohľady ani rušivé hlasy kolegov z oddelenia.

Zatiaľ čo Hunter telefonoval s doktorkou Slaterovou, Garcia sedel za svojím stolom a riešil akési papierovačky na počítači.

„Nechceš so mnou zájsť do labáku FSD?“ spýtal sa ho Hunter, keď dotelefonoval a načiahol sa po bunde.

Kriminalistické laboratórium bolo súčasťou Divízie forezných vied (FSD) losangeleského policajného zboru, tvorilo ho osem špecializovaných laboratórií, ktoré pomáhali s vyšetrovaniami vedenými rôznymi oddeleniami LAPD. Väčšina týchto laboratórií sídlila v Hertzberg-Davisovom centre forezných vied nachádzajúcom sa v kampuse Kalifornskej štátnej univerzity v Alhambre, v západnej oblasti Los Angeles nazvanej San Gabriel Valley.

„Do kriminalistickej laborky?“ Garcia pozrel prižmúrenými očami na parťáka. „Čakajú tam na nás nejaké výsledky?“

„Nie,“ odvetil Hunter a v rýchlosti mu zhrnul rozhovor, ktorý pred chvíľou viedol s doktorkou Slaterovou.

„Zápisník?“
„To mi povedala,“ potvrdil Hunter.
„A nič viac?“ Garcia vstal a vzal si bundu.
„Len to, že ho musíme vidieť.“
„No jasné, že idem s tebou,“ vyhlásil Garcia. „Predsa vieš, ako veľmi milujem napätie.“